

have; maa sættes mangfoldige Gange over den Betydning, det han have, at man hist og her en enkelt Gang kan komme af med en Præst, man ikke er tilfreds med; thi for disse enkelte Tilfælde Skjld: — det maa vi erkjende: — have vi, baade, Sognebaandsløsning og Bestemmelsen om Valgmenigheder, som i saadanne Tilfælde, dog kunne bruges, men som det ikke er, at frygte ville blive brugte hyppigt; naar vi saa Lovforslaget, idet man da ikke saa ofte, som det nu kan være Tilfældet, medens Regjeringen besætter Embederne, behøver at frygte for at saa den Mand, man ikke kan bruge. Det har derfor forbausset mig, at ærede Medlemmer have forelsket sig saaledes i dette Forslag, at de kunne sige, at de ville stemme mod hele Loven, naar de ikke saa det vedtaget. Nu tror jeg ingenlunde, at Forslaget under Nr. 17 just vil have den Betydning, som den høitagtede Minister tænkte sig. Jeg tror ikke, at Præsten vil lade sig forlede af en saadan Lovbestemmelse til, at staa i et andet Afhængighedsforhold til sin Menighed end det, hvori han egentlig bør staa, nemlig i et Slags Kjærlighedsafhængighed, thi ganske vist ere Præsterne Ordets Forkyndere, men de ere dog ogsaa i en vis Forstand, Menighedens Tjenere; de skulle være uafhængige af Menigheden, og dog tror jeg, man tillige kan sige, at de skulle være afhængige af den, — det kommer ganske an paa, i hvilken Forstand man tager det. Jeg tror, som sagt, at Præster, der ere, som de skulle være, ikke ville lade sig forlede af denne Lovbestemmelse til at tjene Stemminger eller Tilstande eller Personer i Menigheden, som de efter deres Overbevisning ikke bør tjene eller staa i Afhængighedsforhold til; jeg tror, at de trods en saadan Lovbestemmelse kunne bevare i hele deres Forhold den sande Frimodighed, som de uden denne Lovbestemmelse ville bevare. Jeg tror altsaa ikke, at man i den Henseende kan frygte de Brugter af denne Bestemmelse, hvis den bliver til Lov, som den meget ærede Minister frygter deraf. Smidlertid skal jeg ikke negte, saaledes som jeg alt har antydet, at man kan komme til at lægge formegen Vægt paa, at en saadan Bestemmelse vil kunne anvendes maasse kun nogle enkelte Gange; og navnlig kommer man til den Betragtning, naar man tænker sig — hvad der aabenbart maa ligge til Grund for den Tanke, der er udtalt, at Bestemmelsen om Afstedigelsen er det Besentligste — at Regjeringen vedblev at besætte Præsteembederne i samme Omfang, som hidtil, kun at man gav Menighederne den Ret, som omtales i Forslaget under Nr. 17. Sæt saa, at Menigheden benyttede denne Ret — og det kan jo ikke negtes, at den ganske vist, om end kun i saa Tilfælde, kan ventes at blive benyttet — saa ville altsaa de $\frac{3}{5}$ af det hele Valgantal, det er Forslagets $\frac{3}{4}$ af de $\frac{4}{5}$, kunne bestemme, at Præsten skal fjernes og altsaa paalægge ikke blot sig selv, men ogsaa de bøvrige 2 Femtedele, en Andel i Udredelsen af Præstens Pension. Jeg lægger ikke særdeles Vægt derpaa, da det ganske vist kun vil indtræde meget sjældent, og da der heller ikke efter min Opfattelse er nogen Fare deribed, naar vi beholde Lovforslaget, idet Menighederne da selv skulle vælge deres Præst; men sæt, at Menighederne fik den bmtalte Ret til at affædige og saa skulde udrede den Pension, der maatte blive tilstaaet Præsten — jeg har nemlig forstaaet Forslaget under Nr. 17 saaledes, at det ingenlunde er Forslagsstillernes Mening, at der i ethvert Tilfælde skulde tilstaaes Pension; men dette vilde være afhængig af de Omstændigheder eller af de Oplysninger, der maatte foreligge om hans Afstedigelse — og at saa Regjeringen benyttede sig af sin Ret til Dagen efter at sende Menigheden en Mand, som den ligesaa lidt kunde bruge? Saa, saa kunde Menigheden atter bruge den Fremgangsmaade, der er bleven anbefalet af det ærede Medlem for Høstebro, og som han sætter saa megen Pris paa, at han gjør det Forslag, der ordner denne Fremgangsmaade, til Betingelse for at gaa ind paa Lovforslaget; men paa den Maade kunde Menigheden have at udrede Pensioner til affædige Præster en stor Del af Tiden (Stemmer: Huff de 3 Mai); ja, det ene Aar gaar jo hen med Pension til den først affædige Præst, og naar man saa strax derpaa begynder paa den samme Proceß, vil man i alt Fald i omtrent Trediedelen af Tiden komme til at udrede Pension til